

Vântul

Ina M.

Șuieră tristețea-n geamul care-nchide gânduri reci
Și cu vântul singuratic sufletul azi îl petreci.
Printre ramurile goale, îndoite de furtună
Treci prin toamna plumburie, frângi privirea chiar când tună!

Frunze galbene ca ceara se topesc în gând de-a valma
Și-ți lipești fruntea de geamul rece însoțit de teama
C-o să-ți intre vântu'-n suflet, îți tresare o sprânceană,
Simți parcă cum răvășește geana prinsă lângă geană...

Acum palmele coboară și se strâng într-o durere
Ca să amorțească spaima cuibărită fără vrere
În adânc de suflet trist scuturat de vântul rece
Și-nclăștarea pulberă vijelia ce se duce
Către munții de granit, să se spargă în cristale
De speranțe aninate lacrimilor în mărgele!

Vântul, vultur prădător de zile târzii de toamnă
Spuberă în suflet visuri, la tristețe îl condamnă!